

Cap ni un

**“Digué:
‘La política
del govern
es discuteix
al parlament,
i de tots els
líders o figures
conegudes del
partit socialista,
no n’hi ha cap
a les Corts
valencianes.
Amb qui vol que
parle?’ No és
ximple, aquest
home. Digué:
‘Ni Joan Lerma,
ni Joan Romero,
ni Ciprià Ciscar
(digué Cipriano),
ni Asunción, ni
Garcia Miralles,
ni Carmen
Alborch. Cap ni
un.’ Això digué,
i a mi se’m
va posar la pell
de gallina.”**

Ja poden comprendre vostès que no sóc seguidor entusiasta de les declaracions del senyor Zaplana en la seua televisió, o dels discursos i festes familiars amb què ha commemorat el tercer any triomfal. Però resulta que un vespre, gairebé per error, el petit aparell de fer zapping em va fer aterrar en el canal presidencial i allà era ell, davant de tres o quatre periodistes que suposadament li feien preguntes, a fi de donar-li ocasió de poder exhibir la pròpia glòria. I de passada, la nostra misèria. Era un espectacle exemplar: l’entrevistador li deia “senyor president, tindria la bondat d’explicar com de bé ho han fet vostès en aquest tema, i de passada mostrar quin poc fonament tenen les crítiques que, per necessitat del guió, fem veure que li fem?” Així, més o menys, anava la cosa, fins que algú preguntà a Zaplana que com havia anat, en aquests tres anys, les seues relacions amb l’oposició. I l’home, que és el que és, però no curt ni ximple, li contestà: “Ah, mire vostè, això és difícil de dir, perquè, on és l’oposició? I amb quins líders i representants del primer partit de l’oposició hauria d’haver tingut bona o mala relació?” Ja dic que no es mama el dit. Digué: “La política del govern es discuteix al parlament, i de tots els líders o figures conegudes del partit socialista, no n’hi ha cap a les Corts Valencianes. Amb qui vol que parle?” No és ximple, aquest home. Digué: “Ni Joan Lerma, ni Joan Romero, ni Ciprià Ciscar (digué Cipriano), ni Asunción, ni Garcia Miralles, ni Carmen Alborch. Cap ni un.” això digué, i a mi se’m va posar la pell de gallina, i no vaig voler escoltar més. Vaig apagar la tele, i vaig meditar.

Cap ni un, en efecte, tenia raó. O més aviat, aprofitava hàbilment la raó que li donen els altres. Vaig pensar, bé, aquest és el meu país. On governa, que és qui és, és d’on és, i representa allò que representa. I on els qui ens han governat durant més d’una dotzena d’anys –i sembla (?) que ens volen tornar a governar– són massivament absents del parlament del país. Absents per voluntat pròpia, no perquè no els han votat. Dit d’una altra manera: el parlament valencià no els interessa ni poc ni molt a cap ni un dels líders d’aquest partit. O no hi van, perquè no s’hi presenten, o se’n van quan hi són.

No és per posar la pell de gallina: és per gelar la sang en les venes. Deu ser (no “deu ser”: és) que aquest parlament –el del propi país, el que encarna la miqueta de poder polític que tenim, on es discuteixen les coses que afecten la societat valenciana, com ara la sanitat, la cultura, el medi ambient i altres temes insignificants– no és prou important per als líders importants. Ací, per discutir aquestes foteses, es queden els de segona i tercera fila, més aviat de tercera. Els altres, òbviament, van a Madrid. Lerma abandona el parlament valencià per tal de *no ser* líder de l’oposició, que és el paper que li havien assignat els electors, i ser, a canvi, ministre de no-res. Els altres, per un estil: president o ex-president del PSPV (PV?), secretari i ex-secretari i vice-secretari general, etc., futurs candidats a presidència de la Generalitat. Ni un. Cap ni un és present allà on ha de ser present l’oposició. Els qui són algú, doncs, en són absents. Els presents, no són ningú, amb tot el respecte a la seua dignitat personal.

Si no fóra rigorosament cert, semblaria un atac massa cruel: de quin pecat pitjor es pot acusar els líders d’un partit polític? Hi ha alguna cosa més funesta que ser absents *per pròpia decisió* del parlament del propi país? Es clar que, parlar així, suposa que per aquest partit, que es diu del País Valencià, el País Valencià és el seu país. I ací és on falla l’argument: falla la premissa primera. Si el seu país és aquella entitat política a la qual dediquen intensament els propis esforços a fi de dirigir-lo o d’ocupar-hi llocs de comandament, llavors el seu país és el seu partit, o siga el PSOE. Ser membre del parlament espanyol encara és alguna cosa, perquè implica proximitat al poder central del partit (a les corts espanyoles sí que hi són els líders!). Ser membre del Parlament valencià no és res, perquè només implica proximitat al propi país real, als problemes de la gent. El partit és la pàtria afectiva: l’espai *dins del qual* es practica feroçment la lluita política, el territori que exigeix tots els sacrificis, la font del dolor i de l’alegria, l’espai central de lleialtat. Etcètera. I a Zaplana, mentrestant, només li falta proclamar-se Eduardo I del regne que amb tanta inconsciència li hem permès conquistar.